

siges saa i Henvendelsen, og det samme blev sagt i Folketinget, at naar vi nu gaa til en Paaligning, vil det svække det frivillige Initiativ, Lysten til at give. Jeg tror nu, der er Plads nok for Frivilligheden, der er saamaend rigelig Plads, og den kjøbenhavnske Kirkefond har ogsaa rigelig Plads for sine Midler. Et Par Dage efter, at denne Henvendelse var underskrevet, hvilket skete den 21de Marts d. A., offentliggjorde Kirkefondet i sit Blad „Kjøbenhavns Kirkesag“ en Artikel, som har til Overskrift: „De manglende 17,000 Kr.“. I denne Artikel gøres der Rede for, at det Bidrag, som hidtil er indkommet, har skønt det har været stigende, langt fra været tilstrækkeligt til at dække de Udgifter, de Krav, der stilles til Kirkefonden. Der har i det sidste Aar været et Underskud af 17,000 Kr., og derfor siges der, hvad der staar at læse Side 291 i dette Blad, trykt med fede Typer: „at Kravene til Kirkefondens Kasse fra Driften af de mange ny Kirker, Lønningen af de mange Præster o. s. v. er vokset meget stærkt i Aaret 1901, medens derimod Indtægterne til Kirkefondens egentlige Driftskasse ikke ere voksede tilsvarende.“ Altsaa ere i Virkeligheden Kravene blevne større og stærkere, end at de i Øjeblikket kunne fyldestgøres ved de private Indsamlinger. Endvidere siges det: „Thi det maa alle gøre sig klart: Kirkefondens Driftskasses Indtægter maa i dette Aar forøges meget betydeligt, hvis ikke Kirkesagen skal lammes og forsumpes“, og videre siges det i en Skrivelse, som er aftrykt her i Bladet, at det ikke alene er de 17,000 Kr., som ere Underskud, nej, Underskuddet er i Virkeligheden naaet op til 26,000 Kr. Man ser altsaa, at Opgaverne ere ved at blive saa talrige og store, at de vanskelig kunne løses ad Frivillighedens Vej. Det siges derfor ogsaa, at under disse Omstændigheder have de følt det som en uafviselig Pligt ved en Prøvelse af alle Virksomheder at gennemføre den nøjeste Sparsommelighed, og at de have haft et Møde, hvor de have overvejet det. Paa dette Møde ere de imidlertid ikke naaede til nogen Sparsommelighed. De have naaet to Ting, som de sætte megen Pris paa. De sige her, at det er to ingenlunde betydningsløse Resultater. Det hedder her: „Først, at vi, som lede Arbejdet og hvem Ansvaret nærmest paahviler, ere blevne bestyrkede i Hjertets Fortrøstning til, at dette Værk er Herrens, at vi med fuld Frimodighed forvente, at vor Herre Jesus Kristus, som har velsignet Arbejdet hidtil, fremdeles vil

være med og føre os fremad igennem alle disse Vanskeligheder.“ Det er jo meget godt, og dernæst sige de: „Som et Vidnesbyrd om saadan Frimodighed kan det oplyses“, at de vedtog at lønne to ny ordinerede Medhjælpere i St. Stefans Sogn. Det er jo ikke Vejen til Sparsommelighed at vedtage at lønne to ny ordinerede Medhjælpere. Sparsommelighed have de altsaa ikke fundet paa deres Møde. Stillingen er jo i Virkeligheden den, at Kirkefonden staar med et Underskud paa 26,000 Kr., og derfor kan jeg ikke forstaa, at der ikke skulde være Plads nok for Frivilligheden, selv om disse Lovforslag blive førte igennem, og Udgiften til Vedligeholdelsen og Driften af Kirkerne bliver paalignet, og paalignet vel at mærke ikke i de Menigheder, hvor man frivillig vil give, for der kan man godt slippe. Det nævnes i de Oplysninger, der have foreligget for Folketingets Udvalg, at Kirkefonden har en Gæld paa 756,000 Kr. fast Gæld; der er som sagt 26,000 Kr. løs Gæld. Der er altsaa rigelig Plads for Frivilligheden til at faa disse mange Penge betalte og endvidere til at bygge ny Kirker, thi der kan ikke paalignes Midler til saadanne efter disse Forslag, og det er at haabe, at Frivilligheden her vil arbejde som hidtil og fremdeles skaffe Midler hertil til Veje. Dernæst er der Plads for Frivilligheden til Lønning af Præsterne, thi den kan heller ikke lignedes efter disse Forslag. Af disse Grunde synes jeg ikke, man kan indvende mod disse Lovforslag, at de skulde skade Friheden. Jeg har i det hele taget ikke megen Tro til, at man ved Lovgivningsforanstaltninger skulde kunne lave det saaledes her i Verden, at der ikke blev Plads for Frivilligheden. Her er mere end Plads nok for Frivilligheden og Krav nok, og der vil vedblive at være Krav nok til Bygning af Kirker, Betaling af den stiftede Gæld og Lønning af Præsterne. — Dernæst siges det, at man maa gaa ud fra, at Menighederne ikke ville fortsætte med disse Ofre, hvis der ikke ved Præstevalg blev Lejlighed for Menigheden til at gøre sine Ønsker gældende. Men det bliver der netop ved disse Lovforslag, og det er min Tro, at Menighederne ikke ville vige tilbage for at bringe Ofre, naar de faa denne Lejlighed til at gøre deres Ønsker gældende.

Jeg har ment det rigtigt paa Forhaand at svare paa disse Indvendinger, der ere fremkomne i den senere Tid. Derimod har jeg ikke ment det rigtigt ved denne Indledning igen at svare paa, hvad